

ایستگاه پخش قوانین یک

● راجر. ال سولر
ترجمه: حمیدرضا پاکدل

در این ترجمه قوانینی را که FCC برای ایستگاه رسانه‌ای تعیین کرده است می‌خوانیم. بخش‌های ابتدایی این متن مربوط به قوانین فنی و تجهیزاتی ایستگاه می‌باشد که تمام ایستگاه‌ها ملزم به رعایت آنها هستند. در ادامه قوانین مختلفی از جمله: لزوم پرهیز از جعل و کذب در رسانه‌ها و یا قوانین حاکم بر ضبط و پخش مکالمه‌های تلفنی و... به همراه مثال‌هایی واقعی آورده شده است.

تشخیص هویت پخش (شناسایی پخش) تعیین هویت ایستگاه (تعیین هویت قانونی)
یک ایستگاه پخش باید، ایستگاه خود را در سه زمان متفاوت معرفی کند:
۱ - به صورت ساعتی (ساعت به ساعت): مشخصه ایستگاه باید پس از

گزارش هیئت اعزامی، اداره اجرا FCC
احتمالاً بزرگترین و مهمترین مسئولیت برای یک مالک ایستگاه (رسانه‌ای)، اطمینان از این است که ایستگاه از رهنمودهای FCC پیروی می‌کند. این بخش تجزیه و تحلیلی از این قوانین را، یک به یک، تهیه کرده است.

به منظور اجرای منصفانه، منعطف، سریع و استوار قوانین ارتباطاتی و قوانین مربوط به FCC رقابت را افزایش دهید، مصرف‌کننده‌ها را حمایت کنید و استفاده مؤثر از حیطه عمل مربوطه را تقویت کنید، در حالی که اهداف امنیت و سلامت عمومی در حال ترقی و پیشرفت است.

گذشت نزدیک به یک ساعت، در یک وقفه طبیعی (میان برنامه) در ارائه برنامه، تعیین هویت کند.

ایستگاه‌های رادیویی کارکنان خود را برای یادآوری هویت ایستگاه، به مدت دو دقیقه در هر ساعت آموزش می‌دهند. ایستگاه‌ها، اغلب سعی می‌کنند طوری برنامه موسیقی خود را تنظیم و تهیه کنند تا یادآوری مشخصه ایستگاه در طول یک ساعت امکانپذیر باشد. اغلب، این امر برای ایستگاه‌های تلویزیونی به منظور نمایش مشخصه ایستگاه، رأس ساعت دقیق و صحیح، آسان‌تر است؛ به دلیل اینکه فهرست برنامه‌های ثابت‌تری برای آنها وجود دارد.

۲ - در آغاز و در پایان ارائه برنامه، که این قانون برای ایستگاه‌هایی که ۲۴ ساعته برنامه ندارند و روی آنتن نیستند تهیه شده است.

۳ - بعد از قطع و وقفه در پخش برنامه. برای مثال اگر یک طوفان الکترونی، برای مدت ۳۰ دقیقه، برنامه‌های ایستگاه را تعطیل کند، یک نفر باید به محض اینکه ایستگاه به حالت پخش عادی برگشت، مشخصه (آرم) را پخش کند.

مشخصه (آرم) ایستگاهی برای ایستگاه رادیویی باید دو عنصر را دربرگیرد:

الف) معرفی‌نامه که شناخته و پذیرفته شود.

ب) جامعه که البته این امر، در مجوز ایستگاه، در جای خودش تعیین و تصریح شده است. برای ایستگاه‌های تلویزیونی، مشخصه باید دو عنصر مشابه بالا را شامل شود و شماره کانال ایستگاه‌ها که این را هم شامل می‌شود. کدها (دستورالعمل‌ها) در قانون فدرال بیان می‌کند که اطلاعات دیگری نیز ممکن است اضافه شود؛ در بین معرفی‌نامه و موقعیت ایستگاه، بویژه نام شخص صاحب جواز و فرکانس مربوطه. این کدها می‌گوید که الحاقات و اضافات دیگری برای این امر اجازه داده نمی‌شود (در ضمن، نام صاحب جواز و

فرکانس مربوطه ممکن است قبل از آرم ایستگاه بیاید). نام مکانها (محل و موقعیتی که برنامه در آن پخش می‌شود) ممکن است بعد از موقعیت ایستگاه اضافه شود، هر چند که نام اجتماع (محل) پخش اصلی باید در ابتدا بیاید. ایستگاه‌های AM و FM که همزمان پخش می‌شوند، ممکن است بوسیله یک آرم ایستگاهی مشترک عمل کنند.

آیا استفاده از زبان تبلیغی و یا اسامی ایستگاه در تعیین هویت ایستگاهی، قانونی است؟ کتاب قوانین فدرال، به هر نوع دیگری از اطلاعات (به‌غیر از آنهایی که در بالا به آنها اشاره شد) که اجازه دارند در یک آرم تعیین هویت قانونی بیایند، اشاره‌ای نکرده است.

به‌عنوان یک نتیجه، برخی از حقوق‌دانان ارتباطات توصیه کرده‌اند به ایستگاه‌های پردازشگر و تولیدکننده برای اینکه از استفاده از زبان تبلیغی و یا نام ایستگاهی در آرم‌های تعیین هویت ایستگاهی اجتناب کنند. به‌هرحال حقوق‌دانان دیگر گفته‌اند که این چنین کاربردهایی، ظریف، حساس (و حتی قابل جریمه است)، به همان اندازه‌ای که مشخصه‌ها و شهر اصلی را شامل می‌شود. با تمام این اوصاف، برای سالم بودن این جریان، ممکن است بهتر باشد تا از اطلاعاتی که به‌طور مشخص در کتاب قوانین فدرال ذکر نشده است اجتناب شود. برای مثال آرم‌هایی (ایستگاهی) که مورد قبول‌اند ممکن است موارد زیر را در برگیرند:

(WMQZ, Macomb, Colchester, Blandihsville")
("This is ss.3 FM,WIUS, Macomb")

مثال‌هایی از مشخصات ایستگاهی غیرقابل قبول:

(WIUS Colchester,Macomb)
ایراد: نام شهر اصلی یعنی Macomb

باید در ابتدا بیاید. قبل از Colchester مشخصه باید شامل معرفی‌نامه هم شود. (88.3 FM, Macomb).

آیا استفاده از موسیقی و افکت صداها در یک آرم تعیین هویت قانونی، صحیح است؟ بله فقط باید مطمئن شد که مشخصه و شهر اصلی قابل فهم باشد.

تشریفات اداری (کاغذ بازی) ایستگاه: جداول (لیست مشروح اقدامات روزانه)

جداول ایستگاه: تمام ایستگاه‌ها باید از جدول عامل ایستگاه یا همان جدول فرستنده نگهداری کنند. تمام این جداول ایستگاه‌ها باید شامل موارد زیر شوند:

۱ - ثبت مسائل مربوطه با هر سیگنال نوری دکل فرستنده، صرف‌نظر از وضعیت آن بر روی دکل فرستنده. (این قانون برای تمام ایستگاه‌ها به‌کار نمی‌رود. برای مثال، برخی از ایستگاه‌ها فرستنده خود را بر روی سقف ساختمان به‌جای دکل‌ها قرار داده‌اند.)

نکته مهم درباره این چراغ‌ها که بر روی دکل قرار دارند این است که چراغ‌های دکل باید کنترل شوند هم بوسیله بازرسی دیداری (بصری)، حداقل هر ۲۴ ساعت یکبار و یا بوسیله یک سیستم هشداردهنده اتوماتیک که دائماً چراغ‌ها را کنترل می‌کند (که خود این سیستم هشداردهنده باید حداقل هر سه ماه یکبار بازرسی شود). توصیه می‌شود که ایستگاه‌ها نتایج تمام بازرسی‌های مربوط به چراغ‌های دکل را در فهرست (جدول) ایستگاه مربوطه ضبط و ثبت کنند. (به عنوان مثال این امر می‌تواند به راحتی نوشتن این جمله باشد: لامپ‌های دکل روشن‌اند. چک دیداری ۱۸: ۲ بعد از ظهر). به یاد داشته باشید، این فقط یک توصیه است و نه یک دستورالعمل ضروری و لازم‌الاجرا. اگر در این لامپها، ایرادی بوجود آمد، FCC، ایستگاه را ملزم کرده است که در مدت ۳۰ دقیقه تعمیر و به اداره کل هوانوردی (هواپیمایی) فدرال نیز تماس و گزارش

دهد. ایستگاه باید شماره تلفن مربوط به نزدیکترین مرکز خدمات پروازی اداره کل هوانوردی فدرال را - به صورتی که پرسنل بتوانند آن را به آسانی بیابند - اعلان و در دسترس قرار دهد.

۲ - ثبت هفتگی و ماهانه تست های سیستم هشداردهنده ضروری.

۳ - ثبت تمام مسائل مربوط به فرستنده و میزان مدت ساعتی که ایستگاه از کار افتاده بوده است. برای چه مدت زمانی این فهرستها و گزارش ها باید درون فایل ها نگهداری شود؟ این گزارش ها و جداول باید در درون فایل های مخصوص خود برای مدت دو سال نگه داشته شوند. این مدارک برای سهولت و دردسترس بودن، به منظور بازرسی و یا نسخه برداری های مورد نیاز FCC می باشد. تمام کارکنان ایستگاهها باید از موقعیت فایل های حاوی جداول و گزارش ها برای زمانی که بازرسی های FCC انجام می شود و یا بنا به درخواست یکی از ساکنین آنجا مورد نیاز است، آگاه و مطلع باشند.

فهرست (جداول) برنامه

از سال ۱۹۸۳، FCC، دیگر احتیاجی نداشت که ایستگاهها جداول برنامه را نگه دارند.

ایستگاه های ایجاد شده در آمریکا که برای کشورهای دیگر پخش برنامه دارند جداول آنها، به جداول برنامه ای که سابقاً برای تمام ایستگاه های پخش آمریکا مورد نیاز بودند، شباهت دارد. این گزارش ها و جداول ایستگاهها باید به زمان دقیقی که مشخصه ایستگاه نمایش داده شده است، اشاره کند. همچنین، گزارش ها باید توضیحی از ثبتهای هر بخش برنامه شامل عنوان، مسئول یا ضامن، زمان شروع و پایان برنامه، زبانی (گویشی) که برنامه به آن پخش شده است، و توصیف و توضیحی مختصر از نوع برنامه (موسیقی، اخبار یا نمایش) باشد.

اعداد و ارقام مربوط به قدرت و توان ایستگاه

ایستگاه های FM قوی تر از ۱۰ وات و تمام ایستگاه های AM باید در قدرت عملیاتی در حدود بین ۹۰ تا ۱۰۵ درصد از محدوده مجاز خود نگه داشته شوند. امروزه بسیاری از ایستگاه های بازرسی میزان قدرت را به صورت خودکار بوسیله یک کامپیوتر انجام می دهند. به هر حال، هنوز هم ایستگاه هایی وجود دارند که در آنها قدرت ایستگاه به صورت دستی (غیر اتوماتیک) در استودیو و یا از طریق یک سیستم تلفنی بازرسی می شود. FCC، تعیین کرده که ایستگاهها،

امروزه بسیاری از ایستگاهها

بازرسی میزان قدرت را به-

صورت خودکار بوسیله یک

کامپیوتر انجام می دهند. به هر

حال، هنوز هم ایستگاه هایی

وجود دارند که در آنها قدرت

ایستگاه به صورت دستی (غیر

اتوماتیک) در استودیو و یا از

طریق یک سیستم تلفنی بازرسی

می شود.

اندازه گیری و نظارت کافی بر توان خود داشته باشند. این موضوع تقریباً با ابهام است، اما استاندارد کار، امروزه، در بسیاری از ایستگاهها برپایه داشتن پرسنلی است که در هنگام پخش بازبینی را هم انجام دهند و قدرت ایستگاه را در هر سه ساعت ثبت کنند.

قوانین استودیوی اصلی

استودیوی اصلی یک ایستگاه باید در محدوده مجاز جا گرفته باشد (در حدفاصل منطقه اصلی) و یا ممکن است در ۲۵ مایلی از مرکز منطقه قرار گرفته

باشد (برای بسیاری از اجتماعات، مرکز اداره در اداره پست قرار دارد). استودیوی اصلی باید توانایی برنامه سازی اصلی را داشته باشد (برای این کار کفایت کند) و باید سهولت در کارکرد را تا حد زیادی فراهم کند.

FCC می گوید یک شخص باید در استودیوی اصلی ایستگاه برای مجموعاً هشت ساعت در هر روز هفته حضور داشته باشد که این هشت ساعت باید بین هشت صبح تا شش بعدازظهر باشد. ایستگاه هایی که پنج نفر یا بیشتر کارمندان تمام وقت دارند باید مطمئن شوند که در آنجا یک شخص در سطح مدیریتی و یک کارمند تمام وقت مشغول به کار می باشند. FCC می گوید که این افراد باید هر هفته مقدار زیادی از وقت خود را در استودیوی اصلی بگذرانند.

ایستگاه های با کمتر از پنج کارمند تمام وقت فقط نیاز به وجود فردی در سطح مدیریتی دارند که هر هفته گزارش ها را به استودیوی اصلی ارائه کند.

در سال ۲۰۰۴، FCC، ایستگاه پخش WMSR را بر روی موج AM در منچستر، به مبلغ هفت هزار دلار به دلیل ناکارآمدی آن به جهت اینکه کارمندان حضور قابل توجهی در استودیوی اصلی خود در طول ساعات کاری نداشتند، جریمه کرد. جریمه بالا، از واقعه ای در سال ۲۰۰۲ منتج شد؛ وقتی که یک بازرسی FCC، هیچ یک از پرسنل را در استودیوی اصلی ایستگاه پیدا نکرد و چندین تماس تلفنی نیز فقط به صورت پیام اتوماتیک جواب داده شد. اگر یک ایستگاه برای پرداخت جریمه FCC نتواند تأمین بودجه کند چه می شود؟ آن، همان چیزی است که WMSR در این مرحله استدلال می کند که تعیین جریمه هفت هزار دلاری یک فشار اساسی خواهد بود. FCC برخی اوقات قانون جریمه ها را اجرا می کند، حتی اگر ممکن باشد این جریمه ها یک ایستگاه را ورشکسته کند.

سیستم هشداردهنده اضطراری

از یکم جولای سال ۱۹۹۶، تمام ایستگاه‌های پخش باید تجهیزات مناسب دریافت و فرستادن سیگنالهای سیستم هشدار اضطراری دیجیتال را داشته باشند. موعد مقرر برای همه سیستم‌های کابلی، سال ۲۰۰۲ بود؛ سیستم هشدار دهنده اضطراری، در نظر گرفته شده برای آگاه کردن مردم درباره فوریت‌های منطقه‌ای ملی که رخ می‌دهد. آن امر، حاصل تلاش مشترک بین FCC، پخش کننده، سرویس هواشناسی ملی و اداره مدیریت اضطراری (بحران) فدرال بود. در ابتدا، این سیستم در نظر گرفته شده بود تا آنجایی که رئیس جمهور می‌توانست ملت خود را در طول یک رخداد ملی راهنمایی کند؛ اگرچه هیچ رئیس جمهوری از آن استفاده نکرد. سیستم هشداردهنده جدیدتر، چندین برتری نسبت به سیستم پخش اضطراری قدیمی داشت: این تکنولوژی دیجیتالی به ادارات محلی اجازه می‌دهد تا اطلاعات ضروری را برای مناطق محلی فوق‌العاده و ویژه بفرستند. این سیستم برای قطع پخش برنامه‌ها به صورت خودکار برنامه‌ریزی شده است؛ حتی اگر هیچکس در ایستگاه پخش نباشد. (این مسئله یک برتری مهم برای ایستگاه‌های رادیویی اتوماتیک است). سیگنال‌های دیجیتالی‌ای که مورد استفاده قرار می‌گیرند توسط سرویس‌های هواشناسی ملی، برای رادیویی هواشناسی اداره جوی و اقیانوسی، مشابه و یکسان است. این سیستم این اجازه را می‌دهد تا فرستنده‌ها دوباره همین هشدارها را پخش کنند و از طریق سیستم هشداردهنده اضطراری (هشدارهایی که توسط سرویس هواشناسی ملی دریافت شده بود) قسمتهای جدید سیستم هشداردهنده اضطراری کوتاه‌مدت‌تر و با مزاحمت کمتر و بر طبق خواسته و قوانین FCC باشند. ادارات مرتبط، اعتقاد دارند که این امر، سبب می‌شود تا شنونده‌ها و بیننده‌ها این پیام‌ها را جدی‌تر دریافت

کنند، چرا که مردم نسبت به تست‌های قدیمی‌تر و بلند مدت‌تری میل هستند و توجه کمتری برای توجه به آن دارند. پیام‌های دیجیتالی سیستم هشداردهنده همچنین می‌تواند به هر زبانی که توسط سیستم کابلی یا ایستگاه پخش مورد استفاده قرار گیرد، تبدیل شوند.

قوانین سیستم هشداردهنده اضطراری (قوانین پایه‌ای) برای ایستگاه‌ها

در ابتدا، ایستگاه‌ها باید یک رونوشت و نسخه از ویرایش‌های جدید کتاب راهنمای سیستم هشداردهنده را در دسترس تجهیزات سیستم خودشان نگهداری کنند. این ویرایش‌های جدید را می‌توان از وب سایت مربوط به FCC به نشانی: <http://www.fcc.gov> دریافت کرد.

تست هفتگی مورد نیاز: این تست برای اطمینان از تجهیزات سیستم هشدار اضطراری که به طور صحیح بکار می‌روند و بدون نقص می‌باشند، انجام می‌گیرد. FCC برای آزمایش این تجهیزات به فرستنده‌هایی نیاز دارد که این امر به دو روش انجام می‌گیرد:

۱ - آزمایش‌های هفتگی که در آنها، ایستگاه‌ها یک آزمایش را از دو ایستگاه پخش نزدیک که برای فرستادن این تست‌ها مورد نیازند، انجام می‌دهند. این ایستگاه‌ها به عنوان پایگاه‌های محلی یک و دو در نظر گرفته شده‌اند که به اختصار به آنها LP یک و دو می‌گویند.

یک ایستگاه فرستنده EAS (دارای سیستم هشدار اضطراری) برای دریافت هر دو نوع پیام از LP1 و LP2 باید تنظیم شود. این دو ایستگاه مسئول فرستادن هفتگی تست‌ها با سیگنال‌های دو صدایی و کسب اطمینان از انتقال صحیح این سیگنال‌ها می‌باشند. این تست‌ها هفتگی و به طور تصادفی و در هر موقعی از روز یا شب انجام می‌گیرد. زمانی که یک ایستگاه یک تست هفتگی از LP1 و LP2 دریافت می‌کند، واحد سیستم هشدار

اضطراری یک رسید صادر می‌کند که نشان می‌دهد ایستگاه تست هفتگی‌اش را دریافت کرده است. ایستگاه‌ها ملزم به حفظ و نگهداری تمام تست‌های سیستم هشدار اضطراری هستند و بنابراین رسیده‌ها باید طبقه‌بندی و ذخیره شوند. این تست‌ها نباید روی آنتن بروند اما قسمت نوع بعدی باید پخش شود.

فرستادن تست هفتگی

یک ایستگاه همچنین به پخش تست‌های هفتگی که شامل پخش صداهای سیستم هشدار اضطراری است ملزم است. این تست‌ها در روزهای مختلف و حتی در زمان‌های متفاوت در روز انجام می‌شود. بیشتر ایستگاه‌ها آزمایش‌ها را به روشی شبیه روش زیر انجام داده و هدایت می‌کنند:

- ایستگاه در حال آزمایش کردن سیستم هشدار دهنده اضطراری است. صداها ممکن است در یک حالت فوق‌العاده و اضطراری شنیده شوند. گوینده (که اکثراً یک صدای ضبط شده است) سپس می‌گوید: این صداها یک آزمایش برای سیستم هشداردهنده اضطراری بودند. اگر این موضوع فوق‌العاده و ضروری واقعی بود، پیام‌های رسمی نیز، از این صداهای آزمایشی پیروی می‌کنند و یا ممکن است شما برای تنظیم کردن ایستگاه پخش دیگر و استفاده از آن در منطقه به منظور دستیابی به اطلاعات حیاتی و اساسی آموزش دیده باشید.

به عنوان یک نتیجه این تست‌های مربوط به سیستم هشداردهنده اضطراری یک رسید از آزمایش انجام شده را که باید مربوط به جدول فرستنده ایستگاه باشد صادر می‌کند. اگر چاپگر سیستم هشدار اضطراری کار نکند، باید روز و زمان این تست را در جدول مربوط نوشت.

آزمایش‌های ماهانه مورد نیاز

ایستگاه‌ها همچنین باید آزمون ماهانه که

توسط ایستگاه‌های ال‌پی‌یک و دو فرستاده می‌شود را دریافت و گزارش کنند. آزمون مذکور در ماههای فرد، بین هشت و نیم صبح تا غروب و در ماههای زوج، بین غروب تا هشت و نیم صبح انجام می‌شود. آزمونهای ماهانه توسط کمیته ارتباطات اضطراری در هر ایالت صورت می‌گیرند. در سال ۲۰۰۲، FCC مقرر کرد تا یک آزمون ماهانه باید به این صورت باشد که پیامی را که یک ایستگاه دریافت می‌کند در مدت ۶۰ دقیقه (پس از آن) دوباره خود

ایستگاه‌هایی که پنج نفر یا بیشتر کارمندان تمام وقت دارند باید مطمئن شوند که در آنجا یک شخص در سطح مدیریتی و یک کارمند تمام وقت مشغول به کار می‌باشند. FCC می‌گوید که این افراد باید هر هفته مقدار زیادی از وقت خود را در استودیوی اصلی بگذرانند.

آن را بفرستد. بسیاری از ایستگاه‌ها واحدهای سیستم اضطراری هشدار خود را برای انجام این امر به صورت خودکار (اتوماتیک) تنظیم می‌کنند.

واحد سیستم هشدار دهنده اضطراری نیز از این آزمون مخصوص جدول فرستنده ایستگاه، رسیدی چاپ می‌کند. چنانچه واحد چاپگر ایستگاه در یک سیستم هشدار، از کار افتاده باشد، کارکنان ایستگاه باید روز و زمان آزمون را در جدول فرستنده (مانند تست هفتگی) بنویسند.

باید به این نکته توجه داشت که در طول هفته‌هایی که در آنها آزمون‌های ماهانه انجام می‌گیرد، ایستگاه‌ها ملزم به انجام تست هفتگی نیستند. همچنین چنانچه مشکلات و مسائلی در فرستادن

و یا دریافت هر تست سیستم هشداردهنده رخ دهد، باید توسط ایستگاه ثبت شود. این مشکلات در جدول فرستنده ثبت می‌شوند و می‌بایست تمام مشخصات روز و زمان هر قطعی برق و یا تعمیرات تجهیزات سیستم را نیز در برگرد.

ایستگاه‌هایی که از این قوانین تخلف کنند، با جریمه‌ای تا سقف ۳۲,۵۰۰ دلار در هر روز مواجه می‌شوند که این رقم در صورت ادامه روند تخلف تا سقف مجموعاً ۳۲۵,۰۰۰ دلار افزایش خواهد یافت. آیا سیستم هشداردهنده اضطراری در ۱۱ سپتامبر سال ۲۰۰۱ در زمان حملات تروریستی فعال بود؟ خیر، در حقیقت، منتقدان نیز شکایت کرده‌اند که سیستم مذکور، ناکارآمد شده است، زیرا این سیستم در طول حملات تروریستی ۱۱ سپتامبر فعال نبوده است. منتقدان تأکید می‌کنند که اگر تنها یک دلیل وجود داشت که استفاده از سیستم هشدار را تضمین کند، واقعه ۱۱ سپتامبر آن را منتفی کرد. به هر حال، FCC می‌گوید که همه شبکه‌های اصلی رادیو - تلویزیون که حوادث آن روز را پوشش داده بودند، هیچکدام نمی‌دانستند که حوادث، تروریستی هستند تا زمانی که دومین هواپیما با مرکز تجارت جهانی برخورد کرد و ماجرا در یک برنامه زنده تلویزیونی پخش شد. در این رابطه و در این زمان یک پیام هشدار، غیر ضروری و آزاردهنده می‌باشد، زیرا این سیستم، پوشش خبری مهمی را درباره حوادث قطع کرد و شروع به پخش هشدار نمود. این سیستم برای آگاه کردن مردم از فوریت ملی و اخبار ملی طراحی شده بود و رسانه‌ها نیز به سرعت آگاهی عمومی درباره موقعیت آن روز را به وجود آوردند.

اگر سیستم هشدار اضطراری برای حوادث مهمی مانند واقعه ۱۱ سپتامبر مورد استفاده قرار نگرفت (به طور مؤثر) پس امروزه هدف اصلی از آن چه می‌باشد؟ سیستم هشدار، اکثراً فعال است. در سطح

محلی (منطقه‌ای) برای ضرورت‌های هواشناسی مانند سیل‌های غیرمنتظره و سریع و یا طوفان‌های همراه با تندرهای خطرناک و تورنادوها (نوعی طوفان) فعال است. به‌رحال در سال ۲۰۰۴ رئیس فرستنده‌های ایالت فلوریدا، آقای پت رابرتز، نسبت به اینکه تعداد زیادی از دولتمردان محلی و ایالتی نمی‌دانند چگونه به سیستم هشدار اضطراری دستیابی داشته باشند تا در زمانی که واقعه اضطراری رخ می‌دهد از آن استفاده نمایند، شکایت کرد.

یک مسئله این است که FCC به دولتمردان منطقه‌ای و یا ایالتی برای برقراری ارتباط و اتصال با سیستم هشداردهنده اضطراری نیازی ندارد. رابرتز می‌گوید که او می‌توانست تنها سه یا چهار ایالت را در نظر بگیرد که در آنجا EAS (سیستم هشداردهنده اضطراری) کار می‌کند.

به‌رحال سیستم هشداردهنده اضطراری در تحقیق برای یافتن بچه‌های گم‌شده هم موفق بوده است.

سیستم هشداردهنده اضطراری و «زنگ آمبر»

در تابستان سال ۲۰۰۲، رسانه‌ها در اخبار سراسری خود، پوشش خبری حساسی از موارد زیادی از بچه‌دزدی و قتل بچه‌ها انتشار دادند. در نتیجه، مردم از گمشده‌های خود آگاهی یافتند و این نیز به نوبه خود به شناسایی آنها کمک کرد. عکس‌العمل سریع پخش این موارد، معمولاً سیستم هشدار «آمبر» نامیده می‌شود.

طرح آمبر به‌خاطر یک بچه نه ساله به نام «آمبر هاگرم» که در سال ۱۹۹۶ در آرلینگتن و در حال دوچرخه سواری، دزدیده و به قتل رسید نامگذاری شد. پس از آن واقعه، ساکنان آن منطقه، به ایستگاه‌های رادیو - تلویزیون پیشنهاد دادند که برای ایجاد یک سیستم هشداردهنده برای بچه‌دزدی‌ها به صورت

پخش فوری اقدام کنند. این فکر تماس سریع پلیس با رسانه‌های محلی را دربرداشت. بعد از این که یک بچه‌دزدی گزارش می‌شد، ایستگاههای محلی بر روی آنتن، یک اعلام هشدار را درباره مفقود شدن یک بچه پخش می‌کردند.

این فکر خیلی سریع در سراسر کشور به‌راه افتاد؛ البته نه به‌صورت یک برنامه ملی هماهنگ. در عوض این موضوع برای تمام ایالت‌ها به‌صورت امری مورد انتظار درآمده بود تا آنها نیز خود را با آن هماهنگ کنند. به‌عنوان یک دستاورد، در تابستان سال ۲۰۰۲، وقتی که بچه‌دزدی‌های تیتراهی خبری ملی را تشکیل می‌دادند، فقط ۲۱ ایالت این سیستم را در اختیار داشتند. قبل از این در فوریه ۲۰۰۲، FCC، استفاده از این سیستم را به‌صورت قانون درآورد تا از این سیستم برای فوریت رپوده‌شدن بچه‌ها استفاده شود و از یک علامت مخصوص برای این کار بهره‌گرفتند.

این امر می‌توانست برای فعال کردن طرح آمبر در ایالت‌های مختلف مورد استفاده قرار گیرد. ایستگاه‌ها در این حال احتیاجی به اضافه‌کردن تجهیزات سیستم هشدار خود نداشتند. FCC به آسانی این امکان را می‌داد تا ایستگاه‌های پخش و سیستم‌های کابلی، تجهیزات EAS خود را برای متناسب کردن دریافت و فرستادن هشدارهای «آمبر» به ادارات اجرایی قانونی، به‌روز کنند.

به‌هرحال، تلاش برای هماهنگی ایالت‌های بیشتری برای تنظیم این سیستم انجام گرفت. FCC گفت که تمام تجهیزات EAS (سیستم هشداردهنده) که بعد از یکم فوریه ۲۰۰۴ نصب و تنظیم شده است باید برای دریافت و فرستادن علامتهای سیستم آمبر متناسب شده باشند. در پاییز ۲۰۰۲، کاخ سفید و مجلس سنا، قانونی را برای ایجاد تعاونی فدرالی که به ایالت‌ها برای ایجاد سیستم هشداردهنده کمک می‌کرد تصویب کردند. رئیس جمهور - بوش - هم این سند را برای تبدیل شدن به یک قانون در سال

۲۰۰۳ امضا کرد.

آیا سیستم هشداردهنده آمبر، واقعاً کارکرد خیلی خوبی دارد؟

در سپتامبر ۲۰۰۳، مرکز ملی گمشده‌ها و بچه‌هایی که بطور غیرقانونی به کار کشیده می‌شوند، اعلام کرد که سیستم مزبور به نجات ۱۰۰ بچه در هفت سال کمک کرده است. یکی از مثال‌های معروف در آگوست ۲۰۰۲ در کالیفرنیا بوده است؛ وقتی که یک آدم‌ربا، دختر بچه دوساله‌ای را از ماشین دزدید، مراجع مربوط یک علامت آمبر انتشار دادند و رسانه‌ها نیز دختر بچه را توصیف کردند. ضمن اینکه فرد رباینده و وسیله نقلیه او را هم اعلام و توصیف کردند.

علامات الکتریکی نصب شده در کنار جاده به رانندگان برای تنظیم ایستگاه رادیویی مخصوص و دستیابی به جزئیات، اطلاع و آگاهی می‌دهد. ۱۲ ساعت بعد یک افسر کنترل حیوانات ایالت، ماشین دزدیده شده را در یک منطقه پرت از روی جزئیاتی که رادیو شرح داده بود، تشخیص داد. بعد از اعلام این موضوع از سیستم‌های هشداردهنده، پلیس گفت که تا ۱۰ دقیقه دیگر، دختر بچه احتمالاً توسط رباینده کشته خواهد شد. ظاهراً رباینده دختر بچه را به یک منطقه پرت برده بوده تا او را بکشد و دفن کند. سازمان‌های مربوطه، نجات جان دختر بچه را به این سیستم نسبت دادند.

آیا امکان دارد به‌علت استفاده متعدد و یا حتی ارسال هشدارهای اشتباه، کاربرد این سیستم کاهش یابد؟ سازمان‌های مرتبط، مسائل احتمالی را پیش‌بینی کرده‌اند؛ اینکه چرا اغلب ایالت‌ها نیاز دارند تا مطمئن شوند که قبل از پخش یک علامت هشدار، راهنمایی تعیین شده باشد. قانون، ادارات را مجبور کرده است که هر آدم‌ربایی را که به تأیید رسیده، یا مطمئن شوند که بچه‌ای در خطر جدی صدمه و یا مرگ است، معرفی کنند. همچنین باید اطلاعات کافی درباره بچه یا رباینده وجود داشته باشد. برای اینکه

پخش فوری مفید باشد، اطلاعات می‌تواند شامل توصیف بچه، رباینده و یا ماشین او باشد. قابل ذکر است که در بسیاری از ایالت‌ها از علامات الکتریکی خاص در کنار جاده‌ها، برای اطلاع‌دادن به رانندگان درباره هشدار آمبر استفاده می‌کنند.

آیا پخش هشداردهنده‌های آمبر همیشه به‌صورت سراسری است؟ در اکثر موارد یک هشدار آمبر بیرون از آن منطقه پخش نمی‌شود (منطقه‌ای که حادثه در آن

واقع شده است). سازمان‌های مرتبط از آن بیم دارند که مبدا پخش در سراسر کشور و یا در تمام ایالت، ممکن است باعث شود تا این زنگ، اهمیت و ضرورت خود را برای مردم از دست بدهد. به‌عنوان مثال، ایالت تگزاس، این زنگ را در یک شعاع ۲۰۰ مایلی از محل حادثه انتشار می‌دهد. از ژانویه ۲۰۰۵، هاوایی تنها ایالتی بود که حتی یک علامت هشدار آمبر هم نداشت.

گردانندگان اصلی و گزارش‌ها (جدول ایستگاه)

تمام ایستگاه‌ها باید از اینکه یک ایستگاه پخش از تمام ملزومات تکنیکی FCC پیروی می‌کند، گزارش تهیه کنند. ایستگاه باید راجع به اعلان گرداننده اصلی ایستگاه به FCC اطلاع دهد و آن شخصی است که مجوز یا مدرک اداره رادیویی تجاری را داشته باشد. نام گرداننده اصلی باید در یادداشتهای ایستگاه نوشته شده باشد. یک نسخه از این سند هم باید اعلام و در اختیار افراد قرار گیرد و در ایستگاه نصب شود. تمام کارکنان ایستگاه باید نام گرداننده اصلی را بدانند. گرداننده اصلی هم باید جداول هر هفته را علامت بزند و تاریخ را مشخص کند. فرد مسئول (چه مرد و چه زن) باید همچنین بر بازرسی‌های قاعده‌مند از سیستم‌های

ایستگاه انجام می‌دهد، یک بازرس اغلب می‌خواهد که پرونده‌های عمومی را به-عنوان اولین دستور و وظیفه از مأموریتش ملاحظه کند.

در اکتبر ۲۰۰۳، FCC ۲۸ ایستگاه رادیویی را به مبلغ ۳۰۰ دلار به علت انجام‌ندادن برخی از عناصر لازم پرونده عمومی که در فهرست زیر مشخص شده است، جریمه کرد.

یک پرونده بازرسی عمومی ایستگاه رادیویی باید شامل موارد زیر باشد:

۱ - اکثر اختیارات واگذار شده متداول از طرف FCC برای ساختن و عمل کردن ایستگاه‌ها.

۲ - تمام انتظارات و موارد خواسته‌شده از طرف FCC و اسناد مربوط به آنها.

۳ - توافقنامه‌های منطقه‌ای. (معمولاً در موارد با هدف غیرتجاری) در صورتی

سیستم هشداردهنده جدیدتر، نسبت به سیستم پخش اضطراری قدیمی چندین برتری داشت. این تکنولوژی دیجیتالی به ادارات محلی یا ایالتی اجازه می‌دهد که اطلاعات ضروری را برای مناطق محلی فوق‌العاده و ویژه بفرستند. این سیستم می‌تواند برای قطع پخش برنامه‌ها به صورت خودکار برنامه‌ریزی شود، حتی اگر هیچکدام در ایستگاه پخش نباشد. (این مسئله یک برتری مهم برای ایستگاه‌های رادیویی اتوماتیک است).

کنترل و ارزیابی و فرستنده نظارت کند. چه کسی به‌عنوان یک گرداننده اصلی صلاحیت دارد؟ گرداننده اصلی ایستگاه باید فردی باتجربه، تکنیکی و دارای دانش کار با تجهیزات پخش باشد.

پرونده بازرسی عمومی

FCC الزام می‌کند که ایستگاه‌های پخش و متصدیان از آنچه که به اصطلاح «پرونده عمومی» نام دارد، حفاظت و نگهداری کنند. این پرونده به‌منظور تهیه اطلاعات پایه درباره موضوعاتی مانند قوانین پخش، مسئولیتی که پخش‌کننده در قبال مردم دارد و چگونگی اینکه ممکن است شکایات بر ضد پخش‌کننده باشد، بایگانی می‌شود. وقتی که FCC، بازرسی‌های مربوطه را از

۷ - به‌کارگیری پرونده فرصت‌های شغلی مساوی، که اطمینان حاصل شود ایستگاه برای موارد خاصی، فرق قائل نمی‌شود.

۸ - نسخه‌های جدید از مقررات مربوط به مردم و پخش (ممکن است از سایت FCC گرفته شود).

۹ - نامه‌ها و ایمیل‌ها از طرف مردم؛ (به‌غیر از ایستگاه‌های غیرتجاری) ایستگاه‌های تجاری باید تمام مکتوبات و شکایات رسیده از طرف مردم درباره ایستگاه را برای مدت سه سال نگهداری کنند.

۱۰ - ایستگاه‌های غیرتجاری باید فهرستی از افرادی که برنامه‌های ویژه‌ای را حمایت و پشتیبانی می‌کنند، نگهداری کنند و این فهرست باید در پرونده عمومی برای مدت دو سال بعد از زمان پخش برنامه باقی بماند.

۱۱ - تا زمانی که FCC اجازه دهد که یک ایستگاه اسناد را دور بریزد، ایستگاه باید این اسناد مربوط به تمام تحقیق‌ها و بازرسی‌های FCC را نگه دارد.

۱۲ - در مورد ایستگاه‌های تلویزیونی باید مدارکی ارائه شود که قوانین مربوط به برنامه‌های کودکان و همچنین محدودیتهای تجاری درباره برنامه‌های بچه‌ها را رعایت کرده است؛ همچنین مدارک مربوط به هر موافقت‌نامه که درباره رضایت برای پخش است.

۱۳ - فهرست برنامه‌ها و موضوعات پخش شده.

عامل آخر در پرونده عمومی، از مواردی است که جای زیادی را به خود اختصاص می‌دهد. هر سه ماه یک‌بار، ایستگاه باید فهرستی از برنامه‌هایی که برای بهره‌عموم به آنها ارائه کرده است و همین‌طور طرز عمل‌علامات داده‌شده برای پخش اجتماعی در طول سه ماه گذشته را ارائه نماید. این فهرست باید کامل شود و در پرونده عمومی قرار گیرد. در مدت ده روز آخر از این سه ماه، ایستگاه وظیفه دارد تا این فهرست‌ها را برای تمام مدت هشت سال (دوره قانونی) نگهداری کند. تمام توصیفات برنامه‌ها باید شامل عنوان

که چنین توافقنامه‌ای وجود داشته باشد، این توافقنامه‌ها بین یک فرد دارای مجوز و شهروندان محلی، درباره استفاده از تجربیات، برنامه‌ها و امور اجتماعی نوشته شده‌اند.

۴ - نقشه‌ها و طرح‌های دوره‌های اخیر که استودیوی اصلی و موقعیت فرستنده‌ها را نشان می‌دهد که البته این مورد برای تمام ایستگاه‌ها الزامی نیست.

۵ - گزارش‌های اخیر درباره مالکیت FCC که ایستگاه‌ها و اسناد مربوط به آن را گزارش می‌دهد.

۶ - پرونده‌های سیاسی (یک مجموعه ضبط‌شده از تمام پخش‌های سیاسی که برای ادارات مربوطه ساخته شده است).

هر برنامه، طول هر برنامه، شرح مختصری از بحث‌ها و مذاکراتی باشد که پخش شده و زمانی را که برنامه روی آنتن بوده است. چه برنامه‌هایی برای پخش از پرونده صلاحیت دارند؟

متصدیان پخش ایستگاه اغلب درباره نوع برنامه‌ای که جهت ارائه به علاقه و منافع عمومی (عموم مردم) صلاحیت دارد نامطمئن هستند.

در بیانیه سال ۱۹۶۰ که خط‌مشی برنامه‌ها را مشخص می‌کند، FCC، چندین نوع از برنامه را معین کرده است که شامل عناصر ضروری برای ارائه برنامه مناسب برای عموم می‌باشد:

- موضوعات محلی مهم.
- نمایش موضوعات تحصیلی، برنامه‌های مذهبی، برنامه‌های کودکان.
- بخش‌های سیاسی، برنامه‌های خبری و برنامه‌های کشاورزی.
- برنامه‌هایی که نیاز گروه‌های اقلیت را تأمین کند (شامل نمایش و موسیقی).
- برنامه‌های ورزشی، سرمقاله‌ها (عناوین) ایستگاهی درباره موضوعات مهم.

- گزارش‌های مربوط به بازار و آب و هوا و برنامه‌های سرگرمی (برای مثال اجرای موسیقی‌ای که نیازهای قطعی عده‌ای از مخاطبان را برآورده می‌کند). در گزارش سال ۱۹۶۰، FCC، رهنمون‌هایی برای حداقل میزان اخبار و برنامه‌های مسائل عمومی به ایستگاه‌ها ارائه کرد تا اینکه در سال ۱۹۸۰، این الزامات را از میان برداشت. دلیل این امر نیز رقابت با دیگر رسانه‌ها بود. FCC اعلام کرد که همکاری عواملی مانند تلویزیون کابلی می‌تواند به ارائه برنامه‌ها در جهت منافع عام کمک کند. بنابراین، FCC از آن زمان سختگیری کمتری درباره چگونگی پخش ایستگاه‌ها که «ارائه درجهت منافع عمومی» را ملزم می‌نمود، اعمال کرد. به‌هرحال، هنوز هم، FCC، ایستگاه‌ها را ملزم به پخش در جهت منافع و مصلحت عموم و تهیه مدارکی از عمل مهم پخش‌های عمومی

(در جهت منافع عموم) می‌کند. اما منظور از عامل مهم چیست؟

اکثر ایستگاه‌ها سعی می‌کنند تا موضوعات عمومی و عام بلندمدتی را برای نشان دادن در هر هفته (۶۰-۳۰ دقیقه) و یا تعداد برنامه‌های با موضوع عمومی کوتاهتری (پنج دقیقه) به روی آنتن بفرستند، اما در دفعات متعددی در طول یک هفته. اینها با تعداد دیگری از برنامه‌هایی که در فهرست آمده، پخش می‌شوند و معمولاً ایستگاه برای FCC،

تا زمانی که FCC اجازه ندهد که یک ایستگاه اسناد را دور بریزد، ایستگاه باید اسناد مربوط به تمام تحقیق‌ها و بازرسی‌های FCC را نگه دارد.

ثابت می‌کند که تعهد خود را نسبت به منافع عمومی انجام می‌دهد.

پرونده عمومی در چه محلی باید نگهداری شود؟ اگر استودیوی اصلی درون مجتمع و حوزه تعیین شده طبق مقررات قرار داشته باشد، پرونده عمومی باید در همان استودیو نگهداری شود. در تمام ایستگاه‌هایی که استودیوی اصلی در جای تعیین شده خود قرار نگرفته است باید پرونده را در هر محلی که به آسانی قابل دسترسی باشد برای عموم (عمومی که در قانون مشخص شده است) قرار دهند. برای مثال، برخی از ایستگاه‌هایی که پرونده‌های عمومی خود را در انبارهای مناسب محلی نگه می‌دارند، تنها باید

مطمئن شوند که کارمندان در چنین مکان‌هایی از پرونده‌ها و قوانین پایه‌ای و اصولی مربوط به آن، آگاه هستند. همچنین، همه کارکنان ایستگاه باید بدانند که کجا باید پرونده‌های عمومی را پیدا کنند. FCC، توقع دارد که کارکنان ایستگاه محل پرونده‌ها را بدانند. هرکجا که پرونده‌ها قرار دارند، باید به راحتی برای عموم و یا برای FCC، در طول ساعات کاری قانونی برای انجام نسخه‌برداری و تهیه (تولید) دوباره آن در دسترس باشند.

نسخه‌برداری (کپی) ایستگاه از

مقررات و قوانین FCC

هر ایستگاه پخش ملزم به نگهداری و حفظ و حمایت از رونوشت به‌روز و متداول (جدید) قوانین و مقررات FCC می‌باشد. ایستگاه‌ها باید برای تهیه این ملاک در صورت نیاز توانایی داشته باشند. این نسخه‌ها برای خریداری از خدمات چاپ فدرال، در دسترس هستند.

قوانین تلفنی (مربوط به پخش

تماس‌های تلفنی)

ضبط مکالمات تلفنی میان ایالتی قوانین مربوط به ضبط مکالمات تلفنی از

ایالتی به ایالت دیگر تفاوت دارد. برخی ایستگاه‌ها تنها لازم می‌دانند که یک طرف (از مکالمه کننده‌ها) بدانند که مکالمه تلفنی ضبط می‌شود. بقیه ایالتها به موافقت هر دو طرف نیاز دارند. این مسئله، مسئولیت پخش‌کننده است. تمام پخش‌کننده‌ها لازم است که از قوانین FCC راجع به مکالمات میان ایالتی آگاه باشند. این مسئله می‌تواند از سه راه انجام شود: شما می‌توانید از طرف‌های مکالمه قبل از تماس اجازه بگیرید؛ می‌توانید در ابتدای ضبط صدای طرفین اجازه بگیرید

شگفت‌زده شده شخص مورد نظر را که از اینکه صدای او در حال پخش است، روی آنتن می‌فرستند.

این مسئله غیرقانونی است، زیرا شخص مذکور، رضایت و موافقت قبلی برای اینکه مکالمه تلفنی او روی آنتن برود را ندارد. برخی از مردمی که آماج چنین شوخی‌ها و فریب‌ها قرار می‌گیرند، با FCC تماس می‌گیرند و کمیسیون مربوطه هم بدون هیچ تردیدی ایستگاه خاطی را جریمه می‌کند. چنانچه متصدی پخش موافقت فردی را که روی آنتن است به

شما باید رضایت طرف را قبل از هرگونه پخشی از تماس تلفنی به صورت زنده یا غیرمستقیم جلب کنید.

قابل ذکر است که FCC درباره رضایت قبلی بسیار سخت‌گیر است. در سال ۱۹۹۳ یک ایستگاه رادیویی در یوتاه (Utah) زمانی که متصدیان پخش آن یک پخش کوتاه و جزئی را انجام دادند ۵۰۰۰ دلار جریمه شد. آنها از تماس تلفنی یک فرد مهاجر استفاده کردند، با فرض اینکه پرسنل دیگر در استودیو، فرد تماس‌گیرنده را از ضبط مکالمه و پخش آن آگاه کرده است. در نتیجه فرد مکالمه‌کننده از موضوع اطلاعی نداشت. ایستگاه اعلام کرد که آن اتفاق، یک اشتباه جزئی بوده اما FCC به هر حال ایستگاه را جریمه کرد.

برای مسابقات تلفنی در جایی که متصدی پخش به صورت زنده و به‌عنوان قسمتی از اجرای مسابقه برنامه را پخش می‌کند، قانون مذکور چگونه می‌باشد؟

این مسئله قانونی است، زیرا در آنجا یک حالت رضایت خودبه‌خودی در تماس تلفنی وجود دارد. برای مثال ایستگاه‌های رادیویی اغلب مسابقاتی را که پخش می‌کنند، متصدیان پخش جمله‌ای مانند این عبارت را می‌گویند: اولین شرکت‌کننده را تا چند لحظه دیگر بصورت زنده بر روی خط داریم. سپس متصدیان پخش اولین تماس را برقرار می‌کنند و می‌گویند: سلام، شماروی آنتن هستید و شما اولین شرکت‌کننده هستید، شما موفق می‌شوید، اسم شما چیست؟ این مسئله قابل پذیرش است، زیرا FCC می‌گوید که قانون تماس‌های تلفنی برای مکالماتی که متصدیان پخش آن بطور عادلانه اقدام به اجرا می‌کنند محدودیتی ایجاد نمی‌کند.

در اینجا شخص می‌داند که تماس با این شماره تلفن می‌تواند به مکالمه‌ای که پخش می‌شود، منتج شود. بنابراین در اینجا یک توافق و رضایت قبلی وجود دارد.

دست بیاورد چه؟ آیا آن درست است؟ این نیز قابل قبول نیست. در نظر بگیرید هنگامی که برنامه در حال پخش است، متصدی پخش با فردی به صورت اتفاقی تماس بگیرد و صدای زنگ تلفن پخش شود و شخصی که گوشی را برداشت و گفت «سلام»، متصدی پخش فوراً خود را معرفی کند و بگوید که صدای شما بصورت زنده در حال پخش است و شما اگر بتوانید به دو سؤال ما جواب بدهید، ۱۰۰۰ دلار برنده می‌شوید. ممکن است ما به پخش این تلفن ادامه دهیم؟ سپس شخص قبول کند و سعی کند که به سوال‌های طرح شده جواب بدهد. به‌رحال FCC می‌گوید که این نیز، برخلاف قانون تماس‌های تلفنی است، زیرا «سلام»، بدون اجازه قبلی پخش می‌شود.

و یا اینکه می‌توانید از صدای بوقی که در تمام مدت مکالمه تکرار می‌شود استفاده کنید. ایستگاه باید به تماس‌گیرنده، قبل از اینکه صدای مکالمه پخش شود، آگاهی دهد. این قانون هم برای پخش زنده و هم پخش غیرمستقیم به‌کار می‌رود. اما آیا اینکه مسئول پخش از این قانون، با تعبیر «تماس‌های شگفت‌کننده» (غافلگیرکننده) - که برای جلب اعتماد مردم به‌کار می‌رود - استفاده می‌کند، تخلف می‌نماید؟ آیا این اشتباه به حساب می‌آید؟ بله این نوع از کارهای غیرعادی، مخصوصاً توسط متصدیان پخش برنامه‌های صبحگاهی رادیو، ارائه می‌شوند و این امر تخلف از قانون تماس‌های تلفنی می‌باشد. به‌طور نمونه، متصدیان پخش با یک شخص تماس می‌گیرند و عکس‌العمل غافلگیرانه و

این حالت رضایت خودبه‌خودی، همچنین در مواردی مانند اخبار نیز وجود دارد؛ در موردی که تماس تلفنی به صورت زنده در حال پخش است و به‌عنوان یک پخش قاعده‌مند در نظر گرفته شده است. وقتی که مردم با این ایستگاه‌های رادیو تماس می‌گیرند، در حقیقت آنها با قصد روی آنتن بودن و پخش شدن (صدایشان) تماس گرفته‌اند. در اینجا هیچ فریبی به‌وسیله ایستگاه صورت نمی‌گیرد.

قانون پخش زنده

تیزرها و اخبار رادیویی - تلویزیونی زنده
در سال ۱۹۹۲، یک ایستگاه رادیویی کوچک در بخش شمالی ایالت نیویورک یک تیزر پنج دقیقه‌ای را قبل از اخبار خود پخش کرد. تیزر اعلام کرد که: «اینجا جریان‌اتی وجود دارند که ما در حال کار بر روی آن در این ساعت هستیم». اما مجری خبر، زودتر اخبار را ضبط کرده بود. FCC مقرر کرد، به علت اینکه تیزر این تصور را ایجاد کرده است که پخش زنده بوده است، ایستگاه ۵۰۰۰ دلار، جریمه شود.

گزارش‌های خبری زنده

مبنای کار و توجیه مشابهی برای گزارش‌های خبری زنده به‌کار می‌رود. یک نمونه در این مورد، ایستگاه رادیویی است که پوشش خبری شب انتخابات را انجام می‌داد. در طول زمانی که گزارشگر به‌صورت تماس تلفنی یک گزارش از دادگستری محلی را انجام می‌داد، یک نفر در ایستگاه شرح گزارشگر را ضبط می‌کرد. گزارش ضبط‌شده به مدت ده دقیقه بعد پخش شد و گزارشگر این‌طور اعلام کرد که پخش مستقیم و زنده از دادگستری صورت می‌گیرد. این ایستگاه شاید توجیه کند که این وضعیت قانونی است، زیرا، هنگامی که گزارش روی آنتن رفت، گزارشگر هنوز در دادگستری بود.
FCC به این صورت به قضیه نگاه نکرد. اگرچه گزارشگر در آن زمان در دادگاه بود، اما خود گزارش ضبط‌شده روی

آنتن رفت و مستقیم و زنده نبود. این یک تخلف از قانون پخش مستقیم است. ایستگاه‌ها باید این قانون را برای دیگر بخش‌های جزئی زنده نیز به همین ترتیب به‌کار ببرند. قانون مبنا و پایه این است که یک پخش کننده، هرگز در زمانی که پخش به صورت غیر زنده است، نباید اعلام کند که برنامه زنده است.

حال درباره گزارش‌های خبری تلویزیون چگونه است که گزارش‌ها را گزارشگر با عبارتی شبیه به این به پایان می‌رساند و برنامه هم ضبط شده است: «حال شما را به استودیو باز می‌گردانم.» آیا این مسئله اشاره اشتباهی نیست که گزارش را زنده نشان دهد؟
در فعالیت‌های خبری، این نوع از

شوخی‌ها (فریب‌ها) در پخش
در بخش ۳۲۵ از آیین‌نامه ارتباطات مصوب ۱۹۳۴ ایالات متحده می‌خوانیم که: هیچ شخصی در ایالات متحده، اختیار قانونی ندارد (اجازه ندارد) که از روی عمد فاش کند یا پخش کند و یا باعث فاش شدن و پخش هرگونه مطلب غلط و یا فریب‌کارانه‌ای شود.
جنگ مشهور رادیوی جهانی در سال ۱۹۳۹، قدرت پیام‌های اشتباه را در برنامه‌های رادیویی - تلویزیونی، ثابت کرد.
پخش مذکور، عملاً غلط نبود، اما جعل و کذب در انتشار اخبار رادیویی را در برگرفت؛ با این شرح که مریخی‌ها،

هر ایستگاه پخش ملزم به نگهداری و حفظ و حمایت از رونوشت به روز و متداول قوانین و مقررات FCC می‌باشد.

زمین را مورد هجوم قرار داده‌اند. بسیاری از شنونده‌ها که از ابتدا، مخاطب برنامه‌ها نبودند و غیرواقعی بودن این برنامه را در ابتدا درک نکرده بودند، باور کردند که اخبار واقعی است و دستپاچه و مضطرب شدند. مخاطبان عصبانی و مضطرب، با تماس‌های مکرر و متعدد خود، مرکز تلفن پلیس را اشغال کردند و حجم زیادی از تصادفات بین وسایل نقلیه گزارش شد که در نتیجه، سعی و تقلائی مردم برای فرار از تهاجم بیگانگان و غریبه‌ها (مریخی‌ها) به‌وجود آمد.
در اوایل دهه ۱۹۹۰، FCC، ناگهان تشخیص داد که هیچ راهکار و الگوی راهنما برای علاقه‌های نگران‌کننده‌ای که غلط و یا فریب آمیزند، ایجاد نکرده است. چندین برنامه فریب و تقلب در ایستگاه‌های رادیویی پخش شد که FCC

گزارش‌ها، به گزارش‌های «شبه زنده» مصطلح می‌باشند. در اینجا هیچ اشاره مستقیمی مبنی بر اینکه گزارش زنده است، وجود ندارد. بنابراین این امر تخلف به حساب نمی‌آید. گفتارهای ساده‌ای مانند «شما را باز می‌گردانم» (به استودیو) و یا عباراتی شبیه این، بطور مستقیم نشان نمی‌دهد و دلالت نمی‌کند که گزارش زنده است.
اما گزارشگر باید در اینجا هم از به‌کار بردن کلمه زنده (مستقیم) خودداری کند. قانون پخش زنده به‌منظور نگهداری ایستگاه‌های پخش از اشتباه نشان دادن خودشان برای مردم می‌باشد. نوع جدی از تظاهر و به اشتباه نشان دادن خود، می‌تواند جدی تر باشد. اما FCC در کمال تعجب، هیچ قانونی در باره آن تا دهه ۱۹۹۰ وضع نکرد.

را مجبور به تنظیم راهکارهایی برای این امر کرد.

آتشفشان در کنکیتیوکیت

در سال ۱۹۹۰، ایستگاه رادیویی **WCCM**، بر روی موج FM در شهر هارتفرد، به اشتباه یک گزارش را که «در این منطقه آتشفشان در حال وقوع است» منتشر کرد. شنونده‌ها این خبر کذب را جدی گرفتند، تمام خطوط تلفن پلیس برای سوال‌های مردم درباره بلای طبیعی که در حال وقوع است، اشغال شد. پخش کذب این برنامه، ازدحام و ترافیک را در حمل و نقل شهری به‌وجود آورد، چرا که مردم سعی داشتند از منطقه فرار کنند.

FCC گفت که هیچ قوانین مشخصی به‌وسیله این خبر کذب، زیر پا گذاشته نشده است، (چرا که در آن موقع قانونی در این زمینه تدوین نشده بود). FCC به -سادگی یک نامه توبیخ و اخطار برای این ایستگاه (درباره عمل بد آن) فرستاد؛ اگر چه این امر تخلف و تجاوز به قوانین بود.

جعل خبر حمله هسته‌ای

در ژانویه ۱۹۹۱، دو هفته بعد از شروع جنگ خلیج فارس، اس تی لویس که بر روی موج FM قرار داشت، یک گزارش کذب و جعل درباره یک حمله هسته‌ای در ایالات متحده را پخش کرد. در آن زمان وقتی که موسیقی در حال پخش بود، خبری درباره یک حمله هسته‌ای در ایالات متحده پخش شد. در آن زمان موسیقی در حال پخش، قطع شد، یک آهنگ ده ثانیه‌ای دیگر پخش و سپس، گوینده دیگری روی آنتن رفت و اعلام کرد که: خانم‌ها و آقایان، ما در حال تجربه آزمایش سختی‌ها و مشکلات تکنیکی هستیم، لطفاً بایستید. ناگهان صدای آژیر، پخش شد و گوینده دیگری اعلام کرد که: توجه، توجه، آمریکا تحت حمله هسته‌ای قرار گرفته است. «یولت» (متصدی پخش که عامل این کذب بود) روی آنتن رفت و گفت که برنامه پخش شده کذب بوده است و او قصد داشته تا اعلامیه و هشدار برای جنگ هسته‌ای تولید و

ساخته باشد. همچنین ایستگاه، در طول روز چندین بار از مردم عذرخواهی کرد و در روز بعد و همین‌طور در اخبار آن ایستگاه نیز خبر این عذرخواهی پخش شد.

FCC اعلام کرد که عمل یولت در پخش آن برنامه، به روشنی عامل ایجاد یک وحشت گسترده و عمومی بوده است. FCC مبلغ ۲۵,۰۰۰ دلار ایستگاه مذکور (**KSHE**) را جریمه کرد و اعلام کرد که آن علامت و هشدار، سبب اضطراب و ترس مردم شده است و یک تخلف آشکار از بخش ۳۲۵ اساسنامه محسوب می‌شود.

FCC به‌طور ویژه و قابل‌توجهی از متصدی پخش این برنامه، ضربه و لطمه خورد؛ چرا که از پخش فوری برای ایجاد یک فریب استفاده شده بود (اعتبار هشدار فوری لطمه خورده بود). ایستگاه مذکور، یولت را بدون تعیین جریمه (نقدی) برای او، موقتا یک هفته از کار برکنار کرد و ایستگاه راهکاری جدید را برای کارکنان، راجع به فریب‌های مشابهی که امکان داشت تکرار شود، ایجاد کرد. یولت نیز به صورت‌های دیگری تاوان کار خود را پس داد. بخش اس تی لویس، یولت را به‌عنوان یک گوینده و مجری برای مخاطبان عمومی از کار کنار گذاشت و شغلی را که او برای مدت هشت سال آن را در اختیار داشت از او گرفت. FCC هیچ مشکلی برای معرفی این ایستگاه، به‌عنوان ایستگاه پخش با انتشار هشدارهای اضطراری غلط نداشت. اما به هر حال، FCC برای دادن تنبیهات سخت برای تعدادی دیگر از برنامه‌های مشابه و کذب، در دسر و مشکل داشت، زیرا آنها آن موارد را به‌عنوان علامات مضطرب‌کننده اشتباه شناخته شوند، تعیین نکرده بودند.

شوخی (یا فریب) به نام «به جرم خود اعتراف کنید»

این نوع پخش‌ها در ژوئن ۱۹۹۰ شروع شد و یک نیروی محرک و انگیزه مهم برای خلق و ایجاد قانون ضد کذب برای FCC بود. دو تن از شخصیت‌های رادیویی آن

زمان (رادیوی صبحگاهی) به نامهای «کوین ریدر» و «جن بین باکستر»، در شبکه **KROQ** روی موج FM در لوس‌آنجلس یک برنامه طنز به نام «به جرم خود اعتراف کنید» داشتند. هدف از این شوخی، مجبور کردن مردم به تماس تلفنی و اعتراف به تخلفات قانونی کوچک بود. در این روز، فرد تماس‌گیرنده‌ای که خود را معرفی نکرده بود بر روی آنتن اعتراف کرد که به خاطر مسئله‌ای (شخصی) ضربه خورده است. از طرف برنامه به او گفته شد که شناس دیگری هم وجود دارد و آن اینکه برای انتقام فرد موردنظر را به قتل برساند. فرد بی‌نام نیز جواب داد: «بله می‌دانم، من این کار را انجام داده‌ام». سپس تماس‌گیرنده تلفن را قطع کرد. مردم با ایستگاه تماس گرفتند و سوال کردند که آیا این یک شوخی بوده است یا خیر. اما آقای باکستر ریدر گفت که آن اعتراف صحیح بوده است.

رسانه‌های محلی این اعتراف را پخش کردند و تلویزیون نیز سری برنامه‌هایی با نام **رازهای فاش نشده** در یک بخش مرتبط و با نام **قتل** به نمایش گذاشت. تقریباً یک سال بعد در آوریل ۱۹۹۱، آن دو نفر گوینده‌های صبح رادیو **کارآکیو فاش** کردند که تماس مورد بحث یک شوخی بوده است. فردی که تماس گرفته است یکی از عوامل همان برنامه با نام «دوگ رابرتز» بوده است. اداره امور اجرایی قوانین در بخش لوس‌آنجلس اعلام کرد که این اداره، درباره زمانی که به دلیل تحقیق برای این قتل از آنها تلف شده است، عصبانی و ناراضی است و این اداره یک صورتحساب ۱۲,۰۰۰ دلاری برای شبکه **کارآکیو** به منظور پرداخت خسارت این اداره که در طی تحقیق و رسیدگی به این موضوع به‌وجود آمده است، ارسال کرد. این ایستگاه مجبور شد سه متصدی پخش برنامه را به پرداخت این صورتحساب، به مدت پنج روز به حالت تعلیق و بدون حقوق در آورد و هر کدام از آنها را به مدت ۱۴۹ ساعت از خدماتی

که مربوط به عموم می‌شود محروم کرد. در آن زمان، بسیاری منتظر بودند تا FCC، عمل بسیار تندی را نشان دهد؛ مانند جریمه ۲۵۰۰۰ دلاری که به **KSHE** در مورد قبلی داده شده بود. اما FCC اعلام کرد که این فریب، بخش ۳۲۵ از قانون مصوب را نقض نکرده است، زیرا این مورد کذب، باعث ایجاد نشانه‌هایی از ایجاد اضطراب کذب شده است. بنابراین کمیسیون (هیئت)، قدرت لازم را برای جریمه ایستگاه - به دلیل نداشتن قانون ویژه‌ای که نشان دهد قانون نقض شده - را نداشت. تعدادی از پخش‌کننده‌ها پیشنهاد کردند که تنها تنبیهی که می‌تواند مناسب باشد، لغو مجوز **KROQ** است، اما FCC به راحتی یک نامه توبیخی و اخطاریه به ایستگاه فرستاد. مدت کوتاهی بعد، مورد دیگری به FCC نشان داد و ثابت کرد که قانون مشخص و روشن‌تری برای تنبیه این نوع از برنامه های کذب و فریب‌آمیز نیاز است.

فریب در مرگ مجری رادیو

در جولای سال ۱۹۹۱، ایستگاه **WELE** بر روی موج AM توسط «جری گری» و «استیوویت» و کارگردانی «توماس موریرتی» یک شوخی انجام داد با اعلام اینکه مجری برنامه درست بیرون ایستگاه، مورد اصابت گلوله قرار گرفت و کشته شد. «موریرتی»، ده دقیقه بعد روی آنتن رفت و اعلام کرد که ماجرای تیراندازی اشتباه بوده است، اما پلیس در این زمان آماده هجوم به ایستگاه بود. همچنین، گزارشگران رسانه‌های دیگر برای تحقیق درباره تیراندازی به ایستگاه رسیده بودند. ایستگاه برای بقیه روز، عذرخواهی‌هایی پخش کرد و سپس کارگردان و مجری برنامه را اخراج نمود. ایستگاه همچنین با پرداخت هر هزینه‌ای که برای پلیس به وجود آمده بود موافقت کرد. یک بار دیگر، قانون فریب و شوخی در پخش ایجاد شد. این قانون در ژوئن ۱۹۹۲، به کار گرفته شد. قانون این اجازه را می‌داد که در این موارد ایستگاه را تا سقف ۲۵,۰۰۰ دلار جریمه کند. این قانون همچنین از قانونی

که درباره ایجاد نگرانی‌های عمومی کاذب وجود داشت هم فراتر رفت و مجازات و تنبیه‌هایی برای طیف وسیعتری از شوخی‌ها و اکاذیب تهیه کرد.

قانون فریب در پخش می‌گوید که هیچ صاحب پروانه و جوازدار از هر ایستگاه پخش که باشد، نباید اطلاعاتی را که مرتبط با جرم و یا فاجعه‌ای است، پخش کند، اگر:

الف) صاحب جواز بداند که اطلاعات غلط است.

ب) صاحب جواز مسئله‌ای را طوری قابل پیش‌بینی ببیند که در صورت پخش موجب لطمه عمومی می‌شود.

ج) صاحب جواز بداند که پخش

(مادی)، سلامتی و یا امنیت عمومی به خطر افتد.

ب) شوخی یا فریبی که سلامتی، امنیت و یا روال ادارات مجری قانون را نسبت به وظایفشان منحرف کند.

فاجعه عبارت است از یک حادثه شدید یا ناگهانی که بلائی طبیعی و یا وسیله‌ای برای فاجعه‌ای را سبب می‌شود که ممکن است عموم را تحت تأثیر قرار دهد.

اگر این قانون سال ۱۹۹۲، با اختلاف زمانی کمی، زودتر به تصویب می‌رسید، برنامه‌های **WALE**، **KROQ** و **WCCM**، احتمالاً با جریمه‌های سختی روبرو می‌شدند.

ایستگاه‌های رادیویی و تلویزیونی برای فراهم‌ساختن شرایط جذب شنوندگان (مخاطبان) و پایبند نگه‌داشتن آنها به برنامه‌های خود، مسابقات برگزار می‌کنند. اما، آنان باید مقررات **FCC** در مورد مسابقات تلویزیونی را رعایت کنند. طبق تعریف **FCC**، مسابقه عبارت است از برنامه‌ای که در آن شانس، تلاش، دانش یا مهارت هر یک از افراد جامعه، دخیل است.

محتوای پخش

اطلاعات، حقیقتاً، لطمه عمومی مهمی را به صورت مستقیم موجب می‌شود.

محتوای خبر

قانون نشان‌دادن واقعیت (در زمانی که برنامه واقعی نیست)

ایستگاه‌های خصوصی باید مجاز باشند به صورت آزاد و جدا از دخالت دولت فدرال اخبار خود را بسازند. **FCC** ممکن است یک برنامه خبری ایستگاه را هرگز سانسور نکند و یا اینکه بگوید ایستگاه چگونه باید مواد خبری خود را انتخاب کند. **FCC** نمی‌تواند هیچ نوعی از شرح یا وضعیت سرمقاله را قذغن و تحریم کند و یا برای تنظیم و تعیین معیارها و استانداردها برای شخصی که ممکن است یک مفسر، مرجع و یا گزارشگر خبری بشود، اجازه ندارد.

هر پخش برنامه‌ای که با نمود واقعیت همراه باشد، به عنوان برنامه‌ای که ضرر قابل پیش‌بینی به عموم می‌زند، در نظر گرفته نمی‌شود؛ اگر این نمود واقعیت به روشنی مشخص کند که برنامه، افسانه و جعلی است و به چنین طریق‌هایی نشان دهد، که برنامه در اوضاع و شرایط معینی، معقول و منطقی است.

کدام نوع از حوادث به عنوان قابل پیش‌بینی و یا عامل لطمه عمومی شناخته می‌شوند؟

لطمه عمومی، می‌تواند به دو طریق مختلف رخ دهد:

الف) لطمه اتفاق بیفتد و در نتیجه صدمه و آسیب مستقیم و حقیقی به دارایی

آوازه‌های تبلیغ مواد مخدر

ایستگاه‌های رادیویی و تلویزیونی باید از پخش آوازه‌هایی که استفاده غیرقانونی از

مخدر را در عمل و یا در ظاهر تایید کند، بپرهیزند. چنانچه ایستگاهی دارای سابقه پخش آوازهای تایید کننده استفاده از مواد مخدر باشد، FCC می‌تواند در هنگام تمدید امتیاز (جواز) این ایستگاه، علیه آن استفاده کند. FCC شخصیت‌های رادیو-تلویزیونی را که هرگونه استفاده غیرقانونی از مواد مخدر را تبلیغ کنند زیر سؤال می‌برد. پس باید از پخش لطیفه‌ها و گفتگوها با عناوینی مانند «اوج گرفتن» یا «نشسته شدن» بپرهیز کند.

مسابقات

ایستگاه‌های رادیویی و تلویزیونی برای فراهم‌ساختن شرایط جذب شنوندگان (مخاطبان) و پایبند نگه‌داشتن آنها به

را دارد (در صورتی که جایزه‌ای وجود داشته باشد)

- ۵- ماهیت و ارزش جایزه
- ۶- روش تعیین ارزش جایزه
- ۷- زمان و نحوه انتخاب برندگان
- ۸- چگونگی ارائه جواب مسابقه

اعلام مقررات

طبق دستور FCC، زمان و روش اعلام شرایط اطلاعات یک مسابقه به عهده صاحب امتیاز مربوطه است. با این حال، ایستگاه موردنظر موظف به اعلام شرایط اطلاعات یک مسابقه از روز و ساعتی است که برای اولین بار برنامه پخش می‌شود، تا زمان پایان مسابقه.

در بخش ۳۲۵ از آیین نامه ارتباطات مصوب ۱۹۳۴ ایالات متحده می‌بینیم که: هیچ شخصی در ایالات متحده، اختیار قانونی ندارد (اجازه ندارد) که از روی عمد فاش کند یا پخش کند و یا باعث فاش شدن و پخش هرگونه مطلب غلط و یا فریب‌کارانه‌ای شود.

برنامه‌های خود، مسابقات برگزار می‌کنند. اما آنان باید مقررات FCC در مورد مسابقات تلویزیونی را رعایت کنند. طبق تعریف FCC، مسابقه عبارت است از برنامه‌ای که در آن شانس، تلاش، دانش یا مهارت هریک از افراد جامعه، دخیل است. مسابقه به‌خصوص در ارتباط با جایزه‌های تعیین شده، نباید به هیچ‌وجه، همراه کننده باشد. در کل، ایستگاه‌های رادیویی (یا تلویزیونی) باید اطلاعات زیر را که معروف به شرایط اطلاعاتی است، در هنگام اجرای یک مسابقه در اختیار شرکت‌کنندگان قرار دهد:

- ۱- چگونگی ورود یا شرکت در مسابقه
- ۲- تاریخ و مهلت شرکت در مسابقه
- ۳- شرایط و محدودیت‌های شرکت در مسابقه
- ۴- آن جایزه‌ای را که توانایی دانش

دریافت کنند، اعلام نمایند. یک ایستگاه موظف نیست هر بار که مسابقه‌ای را معرفی یا اعلام می‌کند، شرایط اطلاعات آن را متذکر شود.

موارد استثنا در مقررات مسابقه

این مقررات در مورد چهار نوع از مسابقات صدق نمی‌کند:

- ۱ - مسابقاتی که از سوی شرکت‌ها یا گروه‌های دیگر اجرا شده و در آگهی‌های پخش برنامه اعلام می‌شوند.
- ۲ - مسابقاتی که در ایستگاه برگزار شده و برای عموم مردم (یا بخش عمده‌ای از شنوندگان) پخش یا آگهی نمی‌شوند.
- ۳ - مسابقاتی که از عموم مردم دعوت نشده یا اینکه این افراد، واجد شرایط شرکت در مسابقه نباشند.
- ۴ - مسابقاتی که یک شرکت یا بخش غیر رادیویی مرتبط با صاحب امتیاز مربوطه اجرا کند.

ایستگاه‌های رادیویی باید توجه خاص داشت باشند که مجاز نیستند مسابقه‌ها را به برنامه‌های بخت‌آزمایی تبدیل کنند.

برنامه‌های بخت‌آزمایی چه خصوصیتی دارند؟ در این برنامه‌ها، از مردم می‌خواهند چیزی را خریداری کنند و یا پولی را بپردازند تا وارد یک مسابقه رادیویی یا تلویزیونی شوند. اگر این بخت‌آزمایی جنبه خیریه داشته باشد چطور؟ برای مثال آیا ایستگاه‌های رادیویی می‌توانند برای امور خیریه، بخت‌آزمایی یا کارهایی از این قبیل انجام دهند؟

قوانین ایالت‌ها این مطلب را تعیین می‌کند. در اکثر ایالت‌ها پخش برنامه‌های بخت‌آزمایی غیرانتفاعی را مجاز می‌شمارند. اما با وجود این، در برخی ایالت‌ها وضع این‌طور نیست. در بسیاری از ایالت‌ها نیز تبلیغ برای بخت‌آزمایی و قرعه‌کشی از سوی بنگاه‌های بازرگانی مجاز نیست. آیا ایستگاه‌های رادیویی می‌توانند بازی‌های بخت‌آزمایی ایالتی و برنامه‌هایی از این قبیل را تبلیغ کنند؟ بله، اما اگر یک ایستگاه رادیویی در ایالتی قرار

ایستگاه‌ها چند دفعه باید مقررات مسابقه را اعلام کنند؟ ابهام در برخی از مقررات FCC ممکن است تناقض و مشکل ایجاد کند. طبق دستور FCC، دفعات اعلام شرایط باید به صورت دوره‌ای و در دفعاتی معقول از برنامه‌های رادیویی پخش شود. منظور از این دستور چیست؟ بسیاری از ایستگاه‌های رادیویی معمولاً شرایط اطلاعات مسابقه را حداقل یک‌بار در طول یک وعده (بخش‌های موردنظر ایستگاه رادیویی برای پخش برنامه‌هایشان، مثل زمان رانندگی صبح) یا چهار تا پنج بار در هر روز اعلام می‌کنند. این امر از دیدگاه FCC معقول است. علاوه بر این، FCC از ایستگاه‌های رادیویی می‌خواهد که شرایط اطلاعات مسابقه را از راه‌های دیگری غیر از برنامه رادیویی، مثل اینترنت یا برگه‌های راهنمای مسابقه که شنوندگان می‌توانند از ایستگاه

داشته باشد که دارای هیچ‌گونه قرعه‌کشی یا قمار رسمی ایالتی نباشد، قوانین آن ایالت به آن ایستگاه رادیویی اجازه پذیرش قرعه‌کشی و کازینوهای ایالت دیگر را نخواهد داد.

اقدامات FCC در مقابل مسابقات ایستگاه‌های رادیویی

FCC، در فوریه سال ۲۰۰۰، رادیو **KPRR** بر روی موج FM (در منطقه ال پاسو) را به دلیل اعلام ناقص و نادرست شرایط اطلاعات مسابقه، ۴۰۰۰ دلار جریمه کرد. دو نفر از متصدیان پخش برنامه‌های صبحگاهی در برنامه‌ای با نام چه کسی می‌خواهد میلیونر شود با این عنوان که پس شما می‌خواهید ۱۰,۰۰۰ دلار برنده شوید سوءاستفاده می‌کردند. طبق مقررات مسابقه، هر شخص می‌بایست به ۱۰ پرسش پاسخ می‌داد تا ۱۰,۰۰۰ دلار برنده شود. یکی از شنوندگان خانم که به همه ۱۰ پرسش پاسخ داده بود، فکر می‌کرد ۱۰,۰۰۰ دلار را برنده شده است. در آن موقع، مجریان برنامه به او گفته بودند که ایستگاه رادیویی اصلاً نگفته است ۱۰,۰۰۰ دلار، بلکه فقط گفته است ۱۰,۰۰۰ (بدون واحد پولی)، پس به او گفته بودند که در واقع ۱۰,۰۰۰ لیر ایتالیا (معادل ۵۳ دلار) برنده شده است و این خانم به FCC شکایت کرد و مدعی شد که برنامه مسابقه اطلاعات غلط داده بوده است. ایستگاه مورد نظر پاسخ داد، این مسابقه، یک قسمت غیر جدی دیگر از نمایش (برنامه) صبحگاهی بوده و در سایت اینترنتی آن با صراحت ۱۰۰۰۰ لیر به عنوان جایزه واقعی مسابقه اعلام شده است. اما ایستگاه مزبور این امر را پذیرفت که حتی یک‌بار هم در رادیو این مطلب را که مبلغ جایزه به لیر است و نه به دلار، ذکر نکرده است. جریمه ۴۰۰۰ دلاری FCC برای مالکان برنامه **KPRR** تعیین شد که FCC آن را به بخش ۷۳/۱۲۱۶ از قانون مقررات فدرال ارجاع می‌دهد که با این شرح است: «توضیحات هیچ مسابقه‌ای نباید در

ارتباط با هر یک از شرایط اطلاعات، غلط، گمراه‌کننده یا فریب‌کارانه باشد.»

طبق نظر FCC، اعلام در سایت اینترنتی مزبور کافی نبوده است و جایگزینی برای اعلام‌های تلویزیونی به‌شمار نمی‌آید (اعلام شرایط در اینترنت سبب رفع وظیفه در اعلام از طریق خود برنامه نمی‌شود). در رأی FCC در این خصوص، عامل دیگری که مطرح است این است که: کانال مزبور پذیرفت که عمداً ماهیت جایزه را پخش نکرده است.

چند ماه بعد، FCC، جریمه‌ای را علیه یک کوتاهی در توجه به قانون و اشتباه مشابه برای ایستگاه **KITT** (بر روی موج FM و در منطقه شروپورت) در نظر گرفت. این ایستگاه مسابقه‌ای با عنوان میلیونر دوشنبه را با یک جایزه یک میلیونی برگزار کرده بود. این بار هم، شنوندگان فکر می‌کردند، جایزه به دلار است. به برنده مسابقه گفته شده بود که یک میلیون لیر ترکیه برنده شده است. مانند قضیه برنامه ایستگاه **KPRR**، FCC برای **KITT** نیز ۴۰۰۰ دلار، جریمه تعیین کرد. FCC اخطار داده بود که پخش‌کننده‌های برنامه‌های رادیو-تلویزیونی، مسئول گفته‌های خود مانند، ماهیت و ارزش جایزه‌های مسابقات می‌باشند.

فریب‌دادن شنوندگان حتی به‌منظور ایجاد برنامه‌های طنز، مستوجب تحریم‌های FCC خواهد شد. FCC در مورد این رهنمودها بسیار قاطع است، حتی وقتی که انگیزه ایستگاه‌های رادیو-تلویزیونی در ظاهر درست باشد.

قولی که می‌دهید راست باشد

یک ایستگاه رادیویی مسابقه‌ای را برگزار کرد که در آن قول جایزه یک تلویزیون صفحه بزرگ ۲۰۰۰ دلاری را داده بود. برنده مسابقه گفته بود، تلویزیونی که به عنوان جایزه به او داده شده بود، در واقع ۱۱۰۰ دلار ارزش داشت. ایستگاه رادیویی مزبور پذیرفته بود و به شنونده، اجناس دیگری را برای رساندن ارزش جایزه به ۲۰۰۰ دلار،

داده بود. شنونده (فرد برنده‌شده در مسابقه) به FCC گفته بود که از کل جایزه دریافتی، رضایت دارد، اما FCC راضی نشد و این ایستگاه را به خاطر خلف وعده از انجام مسابقه، طبق چیزی که تبلیغ کرده بود، ۶۲۵۰ دلار جریمه کرد. با آنکه این ایستگاه از روی حسن نیت جایزه بیشتری داده بود، به نظر FCC، ایستگاه مزبور در تبلیغاتش روی جایزه تلویزیونی صفحه بزرگ ۲۰۰۰ دلاری تاکید داشته، در نتیجه، ایستگاه را مجبور کرد که جایزه دقیق را اعمال کند.

در سال ۲۰۰۴، FCC یک جریمه ۴۰۰۰ دلاری برای یک ایستگاه پخش به نام **WDRQ**، در دیترویت به علت عدم شفافیت در اعلام شرایط مسابقه تعیین کرد. فردی یک بلیت سینما، از مسابقه این ایستگاه، برای دیدن فیلم اسپایدردمن در یک شب (زمان) بخصوص و مشخص، برنده شده بود.

وقتی که آن فرد به تئاتر رسید، نتوانست وارد سالن شود، زیرا تمام بلیت‌ها فروخته شده بود سپس ایستگاه به او بلیت‌هایی برای شب دیگر داد. ایستگاه مزبور اعلام کرد که وقتی آن فرد بلیت را برنده شده است، درباره ورود او به سینما، هیچ تضمینی نداده است، و همچنین اعلام کرد که قبلاً گفته بوده است هیچ تضمین و تعهدی برای ورود فرد برنده وجود ندارد. به‌هرحال، FCC، مقرر کرد که «اصل و ارزش جایزه» به روشنی بیان نشده است، زیرا این امر برای فرد برنده‌شده، واضح نبوده که ممکن است تمام بلیت‌ها فروخته شود و یا اینکه ایستگاه، جوایز جایگزینی را پیشنهاد دهد. به منظور تلاش برای پرهیز و در امان ماندن از جریمه‌هایی در آینده، **WOPD**، یک اعلامیه رفع‌کننده مسئولیت برای مسابقاتش ارائه داد که طبق آن به مخاطبان اعلام می‌کند که ایستگاه، از پیش قانونی را بنا می‌گذارد به هدف جایگزینی یک جایزه هم‌ارزش و یا با ارزش‌تر، در صورتی که جایزه اعلام‌شده قابل دسترسی نباشد.

